

er i Dvrigt ikke Betingelsen for, at den Høistkommanderende kan træffe de Foranstaltninger, som efter hans Overbevisning ere nødvendige. For Dvrigt vil Nedrivning faktisk neppe nogeninde finde Sted ved saadanne Leiligheder, uden at der finder Samraad Sted med Politimesteren eller en anden Dvrighedsperson.

Tessén: Efter de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende igaar fra den høitærede Ministers Side og fra det ærede Udvalgs Side, og som af Thinget bleve godkjendte, erkjender jeg, at det kan være i god Harmoni hermed, at Kommunen kommer til at udrede Erstatning for den Stade, som ligger paa Marker og Haver ved Brandvæsenets Foranstaltninger. Et af Motiverne til, at jeg havde foreslaaet, at Kjøbstadernes Brandforsikring skulde betale denne Stade, laa deri, at det forekom mig, at det for Kjøbstadernes Brandforsikring vilde være meget betænkeligt, om de, der kommandere Slutningsvæsenet, og som jo sædvanlig ere Bygningshaandværkere i Kjøbstaden, skulde lade sig afholde fra at gaa ind over Folks Haver og Marker af Hensyn til Kommunen, og derved lade Bygningerne brænde eller lade være at slukke den Ild, som maasse, hvis man ikke havde frygtet Skade paa Haver og Marker, kunde være slukket. At lade Kommunerne bære ogsaa denne Stade forekommer mig imidlertid nu at være i størst Harmoni med de øvrige Bestemmelser i Loven, og jeg skal derfor tage de Forslag, jeg har stillet til § 27, tilbage. Til hvad der er udtalt af det ærede kongevalgte Medlem (Kaysfer), skal jeg fuldstændig slutte mig, saavel hvad hans Forslag under Nr. 8, som hvad hans Forslag under Nr. 9 angaar. Jeg skal blot endnu tilføje, at det forekommer mig, at, naar man vil, at et Samraad skal finde Sted med Andre fra den Høistkommanderendes Side, er den, med hvem Samraadet nærmest bør finde Sted, Branddirektøren i Kjøbstaden, thi det er jo dog i dette Tilfælde, hvor det gjælder om at nedrive Bygninger, som skulle erstattes af Kjøbstadernes Brandforsikring, ganske vist, at Kjøbstadernes Brandforsikring er meget stærkt interesseret i, om en saadan Nedrivning finder Sted eller ikke. Det forekommer mig derfor, at, naar den Høistkommanderende skulde henvises til at konferere med Nogen derom, maatte det helst være med Branddirektøren, der jo er Kjøbstadernes Brandforsikrings Embedsmand, hvorimod det ikke er saa, at Politimesteren egentlig er den, der kan være Vogter for disse Interesser, og selv om han, som det sædvanlig er Tilfældet, tillige er Borgmester, vil han dog ikke have nogen Interesse at værgе, idet det i dette Tilfælde er Kjøbstadernes Brandforsikring og ikke Kommunen, der skal betale den nedrevne Bygning. — Der vil vistnok være særdeles Anledning til

ikke blot, som det ærede kongevalgte Medlem (Kaysfer) har gjort med Hensyn til et enkelt Punkt, men ogsaa med Hensyn til andre Punkter at opkaste en vis Tvivl om, hvorvidt alle de foreslaaede Bestemmelser ere billige og rigtige, og hvorvidt man kan vente, at de ville blive saaledes kjendte, at man egentlig kan forlange, at Folk skulle vide Besked om Alt det, de saaledes skulle tage sig ivare for. Jeg mistjender ingenlunde, at det kan være nødvendigt, og vi have jo ogsaa i den tidligere Lovgivning haft saadanne store Rækker af Specialbestemmelser, men jeg har oftere haft Leilighed til at erkjære, hvor forundrede Folk undertiden ere blevne ved, at Noget virkelig kan være forbudt i en Lov, som stadig foregaar i det daglige Liv og meget sjældent bliver paatakt. Idealet af en Brandlov var egentlig en saadan, der indskrænkede sig til en Bestemmelse, som omtrent blev enslydende med de Ord, der fandtes i Vægterverset for Klokken 10, og som til at hedde: „Vogter Lys og Ild, Ministeren os bevare!“ Derved var egentlig den ønskelige Bestemmelse givet, idet da Enhver, som havde vist Uforsigtighed med Hensyn til Ild og Lys, havde for Die, at han havde begaaet Noget, som det var paalagt ham at vogte sig for. Jeg tør dog ikke haabe, at et saa radikalt Forslag vilde gaa igjennem, og jeg skal heller ikke benegte Nødvendigheden af alle disse Bestemmelser, men skal kun sige, at hvis det høitærede Udvalg ved atter at tage Lovforslaget for sig vilde simplificere og modificere Bestemmelserne saa meget, som det var muligt, vilde der derved ske en Velgjerning. — Maatte jeg endnu blot, idet jeg har taget mine Ændringsforslag tilbage, og idet jeg derhos forudsætter, at Mindretallets Forslag ikke bliver vedtaget, saa at Lovforslagets § 27 kommer til at foreligge uforandret, tillade mig at henstille, ligeledes til det ærede Udvalg, om det ikke skulde være nødvendigt i Lovforslaget at præcisere, hvilket Brandvæsen det er, der skal erstatte den Stade, som ved Ildbrænde gjøres paa Marker og Haver. Det er jo ikke saa sjældent Tilfældet, at Kjøbstadernes Brandvæsen kommer de Byen nærmest liggende Egne til Hjælp med at redde Bygninger, som henhøre under Landbygningers Brandvæsen, og det er da meget ofte Tilfældet, at de paagjældende Kjøbsteders Brandvæsen derved kommer til at gjøre Skade paa Marker og Haver. Jeg veed af Erfaring, at der ved enkelte Ildbrænde har været ikke ringe Tvivl, om ikke det Brandvæsen, som havde gjort Skaden, burde erstatte den, eller om Erstatningen burde paalægges det Brandvæsen, som det nærmest paahviler at slukke den paagjældende Ildbrand, altsaa Brandvæsenet i den Kommune, hvor Ildbranden er. Jeg skal blot tillade mig at henstille, om det ikke er rigtigt at sætte en fast Regel; naar blot der gives en saadan, er